Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

zo 4. októbra 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc a výkon rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Článok 1 ods. 1 – Pôsobnosť – Občianske a obchodné veci – Pojem – Konanie o nahradení súhlasu žalovaného s vydaním veci zaistenej orgánmi činnými v trestnom konaní z úschovy súdu – Článok 8 bod 2 – Návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania – Pojem ‚tretia osoba‘“

Vo veci C-494/23 [Mahá] [i],

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyššího soudu (Česká republika) zo 7. júna 2023 a doručený Súdnemu dvoru 3. augusta 2023, ktorý súvisí s konaním:

QE,

IJ

proti

DP,

EB,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory F. Biltgen (spravodajca), sudcovia N. Wahl a M. L. Arastey Sahún,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, M. Hellmann a J. Simon, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: čeština.

[i] Názov tejto veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

– Európska komisia, v zastúpení: S. Noë a K. Walkerová, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 1 a článku 8 bodu 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi QE a IJ, s bydliskom v Českej republike, na jednej strane, a DP a EB, s bydliskom vo Francúzsku, na druhej strane, vo veci vydania vozidla, ktoré kúpili QE a IJ, z úschovy súdu.

Právny rámec

Právo Únie

Bruselský dohovor

3 Hlava I Dohovoru z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32, ďalej len „Bruselský dohovor“) uvádza:

„Tento dohovor sa uplatní v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu.

…“ [*neoficiálny preklad*]

Nariadenie (ES) č. 44/2001

4 Článok 1 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42), ktoré bolo účinné do 9. januára 2015 a zrušené nariadením č. 1215/2012, stanovoval:

„Toto nariadenie sa uplatní v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatní sa najmä na daňové, colné a správne veci.“

Nariadenie č. 1215/2012

5 Podľa odôvodnenia 10 nariadenia č. 1215/2012:

„Rozsah pôsobnosti tohto nariadenia by sa mal vzťahovať na všetky hlavné občianske a obchodné veci okrem určitých presne vymedzených vecí,…“

6 Článok 1 ods. 1 tohto nariadenia uvádza:

„Toto nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné a správne veci ani na zodpovednosť štátu za úkony a opomenutia pri výkone štátnej moci (*acta iure imperii*).“

7 Článok 8 uvedeného nariadenia uvádza:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno tiež žalovať:

…

2. ako tretiu osobu v konaní o záruke alebo ručení alebo v inom konaní súvisiacom s treťou osobou na súde, na ktorom sa vedie hlavné konanie, ak sa toto konanie nezačalo výlučne s úmyslom vyňať ju z právomoci súdu, ktorý by inak mal právomoc;

…“

8 Podľa článku 26 ods. 1 toho istého nariadenia:

„Okrem právomoci založenej na iných ustanoveniach tohto nariadenia má právomoc súd členského štátu vtedy, ak sa žalovaný zúčastní konania. …“

České právo

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)

9 Ustanovenie § 80 ods. 1 a 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) [zákon č. 141/1961 Zb. o súdnom trestnom konaní (Trestný poriadok)] stanovuje:

„1. Ak vec, ktorá bola vydaná alebo odňatá, už nie je potrebná na ďalšie konanie, a neprichádza do úvahy jej prepadnutie alebo zhabanie, vráti sa tomu, kto ju vydal alebo komu bola odňatá. Ak si na ňu uplatňuje právo iná osoba, vydá sa tomu, o ktorého práve na vec nie sú pochybnosti. V prípade pochybností sa vec uloží do úschovy a osoba, ktorá si na vec uplatňuje nárok, sa upovedomí, aby ho uplatnila v občianskoprávnom konaní. …

…

3. Rozhodnutie podľa [odseku 1] prijíma predseda senátu, v prípravnom konaní prokurátor alebo policajný orgán. …“

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád

10 Ustanovenie § 88 písm. d) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Zb., Civilný sporový poriadok) uvádza:

„Namiesto všeobecného súdu… je na konanie príslušný súd, na ktorom prebieha konanie o úschove, ak ide o rozhodnutie, že ten, ktorý namietal vydanie predmetu úschovy žiadateľovi, je povinný s ním súhlasiť.“

Zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních

11 Hlava IV prvý oddiel zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (zákon č. 292/2013 Zb. o osobitných súdnych konaniach) má názov „Konanie o úschovách“ Zahŕňa najmä ustanovenia § 298 a 299 tohto zákona.

12 V § 298 ods. 1 tohto zákona s názvom „Vydanie úschovy“ sa stanovuje:

„Predmet úschovy vydá súd príjemcovi na jeho žiadosť. Ak k uloženiu došlo z dôvodu, že niekto iný ako príjemca uplatňuje právo na vydanie predmetu úschovy alebo že niekto iný, koho súhlas treba, nesúhlasí s vydaním predmetu úschovy príjemcovi, je na vydanie predmetu úschovy potrebný súhlas všetkých účastníkov a osoby, ktorej nesúhlas s plnením viedol k uloženiu do úschovy. …“

13 V § 299 uvedeného zákona s názvom „Nahradenie súhlasu s vydaním úschovy“ sa stanovuje:

„1. Ak bol súhlas s vydaním predmetu úschovy odopretý, môže byť nahradený právoplatným rozsudkom súdu, ktorým sa rozhodlo, že ten, kto vydanie namietal, musí súhlasiť s vydaním predmetu úschovy žiadateľovi.

2. Na konanie o nahradení súhlasu podľa odseku 1 je príslušný súd, na ktorom prebieha konanie o úschove.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 QE a IJ, ktorí majú bydlisko v Českej republike, kúpili 19. augusta 2017 v Nemecku vozidlo za sumu 13 000 eur. Dňa 12. septembra 2017 bolo vozidlo zaistené Políciou Českej republiky s tým, že je predmetom podozrenia zo spáchania trestného činu krádeže vo Francúzsku. Po tomto zaistení nebolo vozidlo vrátené QE a IJ, ale bolo uložené do úschovy Okresního soudu v Českých Budějoviciach (Česká republika) z dôvodu, že v predchádzajúcom konaní uplatňovali právo k vozidlu aj DP a EB, ktorí majú bydlisko vo Francúzsku.

15 QE a IJ podali na tomto súde žiadosť o vydanie veci zo súdnej úschovy. Vzhľadom na to, že české právo v takom prípade vyžaduje súhlas všetkých dotknutých osôb, QE a IJ tiež podali žalobu, ktorou sa domáhali, aby uvedený súd prijal rozhodnutie nahradzujúce súhlas DP a EB s týmto vydaním. Táto žaloba bola doručená DP a EB, ktorí sa k nej v stanovenej lehote nevyjadrili.

16 Súd, ktorému bola vec predložená, v postavení súdu prvého stupňa vyhlásil, že na rozhodnutie o uvedenej žalobe o nahradení súhlasu nemá medzinárodnú právomoc, pričom v podstate konštatoval, že túto právomoc by bolo možné založiť iba na základe článku 26 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, ale DP a EB sa ako žalovaní konania pred týmto súdom nezúčastnili.

17 Krajský soud v Českých Budějoviciach (Česká republika), na ktorý QE a IJ podali odvolanie, potvrdil uznesením z 5. novembra 2021 rozhodnutie prvostupňového súdu.

18 QE a IJ podali proti tomuto rozhodnutiu dovolanie na Nejvyšší soud (Česká republika), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom tvrdili, že konanie o nahradení súhlasu je osobitným konaním, ktoré nevyplýva z hmotnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi konania, takže ustanovenia nariadenia č. 1215/2012 sa neuplatnia.

19 Vnútroštátny súd zastáva názor, že na základe niektorých okolností možno dospieť k záveru, že konanie o nahradení súhlasu s vydaním predmetu z úschovy spadá pod pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, a teda do vecnej pôsobnosti tohto nariadenia. Zmyslom úschovy je, aby v občianskom súdnom konaní došlo k odstráneniu pochybností o tom, ktorá z dotknutých osôb má z titulu vlastníckeho alebo iného práva nárok na vydanie veci. Toto povahou sporné konanie je taktiež upravené v občiansko-právnych predpisoch, a to konkrétne ustanoveniami o osobitných súdnych konaniach.

20 Vnútroštátny súd však uvádza, že o uplatniteľnosti nariadenia č. 1215/2012 sa dá pri incidenčnej povahe dotknutého konania pochybovať. Hoci sa konanie o úschove a konanie o nahradení súhlasu s vydaním predmetu úschovy svojou povahou líšia, druhé konanie je existenčne úzko závislé od konania o úschove.

21 Vnútroštátny súd po tom, čo pripomenul, že právomoc českých súdov rozhodovať v konaní o úschove je založená na výkone právomocí verejnej moci orgánmi činnými v trestnom konaní, poukázal na paralelu s rozsudkom z 18. septembra 2019, Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že žaloba o určenie existencie pohľadávky na účely jej prihlásenia do konkurzného konania vyplýva priamo z konkurzného konania, je s ním úzko spätá a má svoj pôvod v práve upravujúcom konkurzné konanie.

22 Vnútroštátny súd tiež upozornil na to, že ak by sme pripustili, aby sa medzinárodná právomoc na konanie o nahradení súhlasu s vydaním predmetu úschovy určovala na základe jurisdikčných pravidiel stanovených v nariadení č. 1215/2012, mohol by sa otvoriť priestor pre strategické uvažovanie účastníkov konania o úschove, a to v tom zmysle, že niektorí účastníci konania by boli pasívni a vyčkávali by, kým budú podľa všeobecného pravidla zakotveného v článku 4 tohto nariadenia žalovaní pred súdom svojho bydliska.

23 Vnútroštátny súd má pochybnosti, aj pokiaľ ide o výklad článku 8 bodu 2 nariadenia č. 1215/2012, ktorý sa týka jurisdikčných pravidiel v prípade návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania, a to najmä preto, že niektoré jazykové verzie tohto ustanovenia používajú pojmy „tretia osoba“ a „konanie súvisiace s treťou osobou“.

24 V prípade kladnej odpovede na otázku, či konanie o nahradení súhlasu s vydaním veci z úschovy spadá pod pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, sa teda vnútroštátny súd pýta, či sa má článok 8 bod 2 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na takéto konanie.

25 Za týchto okolností Nejvyšší soud rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 1 ods. 1 nariadenia [č. 1215/2012] vykladať v tom zmysle, že konanie o nahradení súhlasu žalovaného s vydaním veci z úschovy súdu, ktoré je incidenčným konaním vo vzťahu ku konaniu o súdnej úschove začatému uložením veci zaistenej orgánmi činnými v trestnom konaní do tejto úschovy, spadá pod pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle uvedeného ustanovenia?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku má sa článok 8 bod 2 nariadenia [č. 1215/2012] vykladať v tom zmysle, že žaloba o nahradení súhlasu s vydaním veci z úschovy súdu, ktorá bola podaná jedným z účastníkov konania o úschove, v ktorej je predmetná vec uložená, proti inému účastníkovi tohto konania, predstavuje žalobu v zmysle uvedeného ustanovenia?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

26 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa konanie o žalobe o nahradení súhlasu žalovaného podanej v súvislosti so žiadosťou o vydanie veci z úschovy súdu, pričom toto konanie je incidenčným konaním vo vzťahu ku konaniu o úschove veci zaistenej orgánmi činnými v trestnom konaní.

27 Na úvod treba pripomenúť, že keďže nariadenie č. 1215/2012 ruší a nahrádza nariadenie č. 44/2001, ktoré nahradilo Bruselský dohovor, platí výklad poskytnutý Súdnym dvorom vo vzťahu k ustanoveniam týchto posledných uvedených právnych predpisov rovnako aj vo vzťahu k nariadeniu č. 1215/2012, pokiaľ tieto ustanovenia možno kvalifikovať ako „rovnocenné“ (rozsudok z 30. júna 2022, Allianz Elementar Versicherung, C-652/20, EU:C:2022:514, bod 20 a citovaná judikatúra).

28 Tak je to v prípade článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012, podľa ktorého sa toto nariadenie „uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu…“, keďže toto ustanovenie je rovnocenné článku 1 ods. 1 naradenia č. 44/2001 a článku 1 prvému odseku prvej vete Bruselského dohovoru.

29 Podľa ustálenej judikatúry je na účely zabezpečenia, a to v rámci možností, rovnosti a jednotnosti práv a povinností, ktoré vyplývajú z nariadenia č. 1215/2012 pre členské štáty a dotknuté osoby, potrebné nevykladať pojem „občianske a obchodné veci“ ako jednoduchý odkaz na vnútroštátne právo jedného alebo druhého z dotknutých štátov. Tento pojem sa má považovať za samostatný a treba ho vykladať s odkazom na jednej strane na ciele a systematiku tohto nariadenia a na druhej strane na všeobecné zásady vyplývajúce zo všetkých vnútroštátnych právnych poriadkov (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 30 a citovanú judikatúru, ako aj zo 16. júla 2020, Movic a i., C-73/19, EU:C:2020:568, bod 33).

30 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že hoci niektoré spory medzi orgánom verejnej moci a osobou súkromného práva môžu patriť do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012 v prípade, že sa súdne konanie týka aktov vykonaných *iure gestionis*, neplatí to v prípade, ak verejný orgán koná v rámci výkonu verejnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudky zo

6. októbra 2021, TOTO a Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, bod 37, ako aj citovanú judikatúru, a z 22. decembra 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, bod 21, ako aj citovanú judikatúru).

31 Uplatnenie právomocí verejnej moci jedným z účastníkov sporu z dôvodu, že vykonáva právomoci, ktoré presahujú rámec všeobecných právnych pravidiel uplatniteľných vo vzťahoch medzi jednotlivcami, totiž vylučuje takýto spor z „občianskych a obchodných vecí“ v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2021, TOTO a Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, bod 38, ako aj citovanú judikatúru, a z 22. decembra 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, bod 22, ako aj citovanú judikatúru).

32 Na určenie, či vec spadá alebo nespadá pod pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 a v dôsledku toho do pôsobnosti tohto nariadenia, je potrebné určiť právny vzťah medzi účastníkmi konania a jeho predmet, alebo alternatívne preskúmať základ žaloby a podmienky uplatnenia podanej žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2021, TOTO a Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, bod 36, ako aj citovanú judikatúru, a z 22. decembra 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, bod 23, ako aj citovanú judikatúru).

33 Hoci prináleží vnútroštátnemu súdu, aby vykonal toto posúdenie, zdá sa byť užitočné, aby Súdny dvor s prihliadnutím na pripomienky, ktoré mu boli predložené, uviedol určité spresnenia, pokiaľ ide o okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené.

34 Súdny dvor už rozhodol, že pojem „občianske a obchodné veci“ sa vzťahuje na spor medzi dvoma podnikmi v konaní o zrušení zaistenia pohľadávky u tretej osoby, ktorý sa týka dodávky pohonných látok pre potreby vojenskej operácie, keďže verejný účel určitých činností sám osebe nepredstavuje dostatočný prvok na kvalifikáciu týchto činností ako vykonávaných *iure imperii* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. septembra 2020, Supreme Site Services a i., C-186/19, EU:C:2020:638, body 65 a 66). Súdny dvor však uviedol, že to tak nie je v prípade návrhu na priznanie právomoci konštatovať existenciu budúcich protiprávnych konaní iba prostredníctvom zápisnice spísanej úradníkom dotknutého orgánu verejnej moci, pretože takýto návrh sa v skutočnosti týka mimoriadnych právomocí, ktoré presahujú rámec pravidiel všeobecného práva uplatniteľných vo vzťahoch medzi jednotlivcami (rozsudok z 22. decembra 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, bod 25 a citovaná judikatúra).

35 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že konanie o žalobe, ktorou sa má nahradiť súhlas s vydaním veci z úschovy súdu, predstavuje konanie, ktoré umožňuje nahradiť chýbajúci súhlas žalovaného so žiadosťou o vydanie veci z úschovy súdnym rozhodnutím s cieľom určiť osobu, ktorej má súdny orgán predmet úschovy vydať.

36 Ako spresnil vnútroštátny súd, táto žaloba, ktorej základ sa nachádza v konaní o zaistení nariadenom orgánmi činnými v trestnom konaní a v konaní o úschove dotknutej veci, predstavuje nevyhnutný predpoklad na vydanie veci z úschovy.

37 Z toho vyplýva, že konanie, ktorého cieľom je nahradiť súhlas, je tak z hľadiska svojho predmetu, ako aj svojho základu neoddeliteľne spojené so zaistením predmetnej veci orgánmi činnými v trestnom konaní a s následným uložením tejto veci do úschovy, takže ho nemožno posúdiť oddelene od týchto konaní.

38 Zaistenie veci v rámci trestného konania a následné uloženie tejto veci do úschovy sú pritom charakteristickými prejavmi verejnej moci, a to najmä preto, že o nich rozhodujú jednostranne orgány činné v trestnom konaní a tieto rozhodnutia sú záväzné pre účastníkov sporu.

39 Spor takejto povahy je totiž následkom uplatnenia výsad verejnej moci jedným z účastníkov sporu z dôvodu výkonu jeho právomocí, ktoré presahujú rámec pravidiel všeobecného práva uplatniteľných vo vzťahoch medzi jednotlivcami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2007, Lechouritou a i., C-292/05, EU:C:2007:102, bod 34).

40 Z toho vyplýva, že keďže konanie o žalobe o nahradení súhlasu je konaním, ktoré je incidenčné vo vzťahu ku konaniu o súdnej úschove veci zaistenej orgánmi činnými v trestnom konaní a predchádza vydaniu tejto veci z úschovy, má sa táto žaloba tiež považovať za prejav výkonu verejnej moci.

41 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že ak je spor vzhľadom na svoj predmet vylúčený z pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012, existencia predbežnej otázky, o ktorej musí súd rozhodnúť na účely rozhodnutia tohto sporu, nemôže bez ohľadu na obsah tejto otázky odôvodniť uplatnenie uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 1991, Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, bod 26).

42 Okrem toho by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty, ktorá je jedným z cieľov nariadenia č. 1215/2012, ak by sa uplatniteľnosť tohto nariadenia mohla meniť v závislosti od existencie predbežnej otázky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, EU:C:2003:282, bod 42).

43 Takýto výklad nemôže spochybniť ani skutočnosť, že toto predbežné konanie prebieha medzi jednotlivcami bez účasti orgánov činných v trestnom konaní, že konanie má kontradiktórnu povahu a že jeho priebeh sa riadi ustanoveniami civilného sporového konania.

44 Skutočnosť, že postup žiadateľa o vydanie veci z úschovy súdu je dôsledkom úkonu, ktorý má svoj pôvod v akte orgánu verejnej moci, totiž stačí na to, aby sa toto konanie bez ohľadu na povahu uplatňovaných procesných pravidiel považovalo za vylúčené z pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012. Okolnosť, že žaloba podaná na vnútroštátny súd je občianskoprávnou žalobou, pretože smeruje k určeniu toho, komu má byť vydaná vec, ktorá bola zaistená a uložená do úschovy, je v dôsledku toho irelevantná (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2007, Lechouritou a i., C-292/05, EU:C:2007:102, bod 41, ako aj citovanú judikatúru).

45 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle tohto ustanovenia nezahŕňa konanie o žalobe o nahradení súhlasu žalovaného podanej v súvislosti so žiadosťou o vydanie veci z úschovy súdu, pričom toto konanie je incidenčným konaním vo vzťahu ku konaniu o úschove veci zaistenej orgánmi činnými v trestnom konaní.

O druhej otázke

46 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

47 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

Článok 1 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach

sa má vykladať v tom zmysle, že:

pojem „občianske a obchodné veci“ v zmysle tohto ustanovenia nezahŕňa konanie o žalobe o nahradení súhlasu žalovaného podanej v súvislosti so žiadosťou o vydanie veci z úschovy súdu, pričom toto konanie je incidenčným konaním vo vzťahu ku konaniu o úschove veci zaistenej orgánmi činnými v trestnom konaní.

Podpisy